

TER HERINNERING AAN

HERMAN HAVERKATE

* 23 JANUARI 1922 † 7 JANUARI 2010

ECHTGENOOT VAN JO VOSMER
(† 13 FEBRUARI 2000)

Klokje naast sigarendoos laat
Tijd onaangeroerd verstrijken,
Sluiten van de achterdeur
Zijn blik naar buiten wijken,
Rolstoel aan de tafelrand,
Laatste halte van het leven,
Wachtend.... tot het sein
Voor afvaart wordt gegeven.

Foto's aan de muren tonen in
Zwart wit, de beelden in zijn hoofd,
Het Kruisje naast de asbak Hem,
In wie hij altijd heeft geloofd.
En daarachter, op de klep van het
Klavier, kijkt Jo, nog wel in kleur,
Lachend uit een stoomtrein
Leunend op een deur.

Wat er niet te zien is
Lijkt desondanks heel dichtbij,
Puntdak in de Langestraat
Broers in moeders slagerij.
Zoons van vroeg gestorven
Vader, vlak voor crisistijd,
Weduwe met kinderen
Harde overlevingsstrijd.

Motorrijder die hem treft
Net die ene in het uur,
Kindertijd in ziekenhuis
Zomers zonder duur.
Vliegertijd tot in september,
Meester Steentjes, Jonge Wacht
Marcheren achter vaandels
Kampvuur in de nacht.

Hengelo leert hem dansen,
Eerste klas charmeur,
Hoed en lange regenjas,
Brillantine-geur.
Jo valt voor zijn kunsten
Wuift dagelijks vrolijk terug,
Als hij per bus passeert
Over de Thiemsbrug.

Oorlog is voorbij,
Zwarte jas en hoge hoed,
Laatste dag in Delden
Afscheid zonder groet.
Trouwkoets gaat op weg langs
Carelshaven Twickel en de Zwaan
Hij rijdt achteruit naar voren
Nieuwe tijd breekt aan.

Tafelblad van één bij twee
Draagt last van zijn verleden
Mappen, boeken, blaadjes,
Waaruit zijn tijd is weg gegleden.
Alles is al eens gezegd
Wat valt er nog te schrijven,
Over wat voorgoed voorbij ging
Maar liever nog had mogen blijven.

Poortersklok slaat negen
Deuren dicht en luiken toe,
Delden wil gaan slapen
Iedereen is moe.
Zon is bijna onder, één
Stip nog in de lucht,
Laatste duif komt thuis,
Terug van verre vlucht....